

Huth Gergely: Becsüljük meg magunkat!

2023 június 08. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A Szent Korona egészen a XX. századig képes volt egybefogni a sokféle nemzetiséget

A mostani z?rzavaros világban még nagyobb szükség volna a nemzettudatunk meger?sítésére, az „együtt er? vagyunk, szerteszét gyöngeség” Wass Albert-i igazság felismerésére, annak kimondására, hogy szívósabbak, okosabbak, többre hivatottak vagyunk a Kárpát-medence kétharmadát t?lünk koncként megkapó entitásoknál. Persze akkor leszünk igazán er?sek, ha a nemzeti minimum megvallása valóban kiinduló alap lesz a csaknem 15 millió nemzettársunk mindegyikénél – világnézett?l, politikai hovatartozástól függetlenül. Ha tényleg csak azt a pár gazembert kell kivetnünk és megvetnünk, akik tettlegesen rontottak rá a magyarságra az elmúlt évtizedekben. Gyurcsányok, Dobrevek, Molnár Csabák és a többi hazaáruló nélkül meg csak megleszünk!

Miel?tt fajgy?lölettel, sovinizmussal vádolnának, szeretném leszögezni: természetesen nem az egyes emberek között szeretnék etnikai alapon különbséget tenni. Hinnünk kell benne, hogy a nemzetek viaskodása nem torkollhat(na) az ellenfél személyes üldözésébe, megbélyegzésébe, meghurcolásába, pláne elpusztításába.

Ilyen módon nem vehetünk revansot. Ugyanakkor nem árt, ha megbecsüljük magunkat, tudjuk, hogy honnan jöttünk, kik vagyunk és mire voltunk képesek (más potyales?kkel ellentétben) a történelem során! És persze azt, hogy mire lehetünk, leszünk képesek ezután.

Ezért hadd hívjam segítségül a PC-mentes magyar id?k krónikását, a neves földrajztudóst, Magyarország (természetesen a Nagy-, azaz történelmi) els? részletes leíróját és az els? magyar bédekker szerz?jét, Hunfalvy Jánost. ? ugyan a finnugor elmélet okán joggal és sokat bírált Hunfalvy Pál testvére volt, de ne feledkezzünk meg a történelmi tényr?l, hogy a Hunfalvy család a Habsburgok ádáz ellenfele volt, Haynau Jánost bebörtönöztette, Pált (igaz, végül megkegyelmezve) halálra ítéltette a szabadságharcban volt h?sies részvételéért. Hunfalvy János Nagyszalókon született, a Magas-Tátra lábánál, a még a török id?kben is Magyarország szerves és elválaszthatatlan részét képez? Felvidéken, szász családban. Német anyanyelvét a reformkorban – Széchenyi hatására – magyarra cserélte, és teljesen magyar érzelm?vé vált.

„Én ugyan vérem szerint német származású vagyok, de tiltakoznám, ha teljes, tökéletes magyarságomat kétségbe vonná valaki. A Duna is német hegységb?l ered, de Pozsonytól Orsováig magyar folyam. Én is magyar földre lefutott hegyi patak vagyok”

– írta magáról Hunfalvy (eredetileg Hunsdorfer) János, aki a szabadságharc leverése után egy olyan korban is mindvégig büszke és hangos magyar maradt, amikor (pláne német származásúként) sokkal kifizet?d?bb lett volna odakucorodni a fritzek ölébe. Az ? élettörténete tehát önmagában egy magyar sikertörténet, bizonyítéka annak, hogyan asszimilálódott akkoriban egy nemzetiségi a szuverenitásától megfosztott, kiállásában és múltjában mégis dics?bb nemzetünkhöz.

Nos, Hunfalvy János az 1859-ben megjelent, Magyarország és Erdély eredeti képekben cím?, csodaszépen illusztrált háromkötetes útleírásában – már a Bach-korszakban, de másfél évszázaddal a woke-PC-rémuralom el?tt – ?szintén írt Magyarország néprajzáról, utazásai során szerzett benyomásairól. A II. kötet 320. oldalán kezd?dik az Oláhok, szerbek, tótok és németek cím? fejezet, melyben igyekszik objektív és ?szinte szavakkal bemutatni a hazánk területén ?slakos vagy kés?bb betüremked? nemzetiségeket.

„Az oláhok tudtunkra a bánság legrégibb lakói, a közvélemény szerint a Trajan római császár által meghódoltatott dákok és ezek közt megtelepedett római gyarmatok ivadékai, miért is magukat rumunnyknek, románoknak nevezik; Sulzer szerint pedig Makedóniából és Thesszáliából költöztek be. […] Többnyire terméketlen, hegyes vidékeken laknak és f?leg csak kukoriczát, burgonyát, babot, kendert, lent és szilvát termesztenek. F? eleségük a kukoricza-kása, vagyis a málé, f? italuk a szilvapálinka. Rendesen nagyon tunyák, míveletlenek és babonások, de tanulékonyok, s egyesek kit?n? lelki tehetségeket tanúsítanak. Házaik, s?t templomaik is többnyire csak deszkából vannak elég durván készítve, és szalmafedéllel fedve, amely rendesen felette nagy és idomtalan. A házak ablakai nagyon kicsinyek, a szobák majdnem egészen bútornélküliek és tisztátalanok. Szóval az oláh falvak többnyire nyomorultak és szemetesek.”

Ki kételkedne az útleíró személyesen szerzett korabeli tapasztalataiban? Lejjebb ráadásul szeretettel ír az oláhok népszokásairól, viseletér?l, például a „férfiaknál sokkal munkásabb” n?k „fest?i öltözékér?l” . Aztán szóba kerülnek a „ráczok” is: „Nagyobb számmal csak az ország déli részein fordulnak el?, leginkább a török tartományokból költöztek be különböz? id?ben, és gyakran ellenséges indulattal viseltettek a magyarok iránt. Általában véve mozgékonyabbak, hevesebbek, mint az oláhok, de szintén elég tunyák, tisztátalanok és könnyelm?ek; a szeszes italokat mód felett szeretik. Katonai vitézségük általánosan el van ismerve, a szellemi képesség is megvan bennük, jóllehet a nagyobb részük még elég m?veletlen. Költ?i tehetségüket különösen

gyönyör? népdalaik tanúsítják. […] Arczuk vonásai szabályosak, rendesen szebbek, mint a többi szláv fajoknál…”

Majd következik az „öltezetek”, a még csinosabb szerb n?k és a házassági szokások leírása. A Felvidéken Hunfalvy családjával együtt él? tótokról már kevésbé kedvesen fogalmaz a szerz?: „A tótok nagyobb tömegben az ország éjszaknyugati részén élnek. […] Általában véve lassúk, de kitartók és munkások, beszédes, víg indúlatúak, gyakran alázatosak, néha alattomosak. Némely vidékeken igen rondák, s helyiségeik szabálytalanul épült, tisztátalan, apró gunyhókból állnak, más vidékeken még többet ügyelnek a tisztaságra és helyiségeik is rendesebbek.”

Ételeik, népszokásaik, kézm?vességük ismertetése után egy rövid kitér?t kaptak az ország hegyes részein él? „rusznyákok”, vagyis rutének is, kik „hazánk legszegényebb népségeihez tartoznak”. Hunfalvy János származását tekintve nem meglep?, hogy a szerz? egyedül a németeket említi egy lapon a magyarsággal:

A németek, kik hazánkban élnek, részint már az els? királyok idejében, a keresztes háborúk alkalmával, s a tatárjárás után beköltözött vendégek ivadékai. […] A németek többnyire józan, meggondolt természet?ek, ételben és italban mértékletesek, szorgalmasok, iparosok, a katonáskodásra a legkevesebb hajlandósággal bírnak; a gyáripar leginkább az ? kezökben van; a kereskedésben a zsidókkal, görögökkel, szerbekkel versenyeznek. […] A felföldi németek a legjobban barátkoztak meg a magyarokkal; társadalmi és állami törekvéseik, nézeteik egészen azonosak emezekéivel.

Ugyanakkor Hunfalvy János meglep?en zárja le a kis etnográfiai kitér?t: „Mindezen különböz? népségek századokig barátságos viszonyban éltek egymással, s csak a legújabb id?ben támadt bizonyos nemzeti féltékenység és gy?lölség, melyet azonban leginkább idegen befolyás gerjesztett föl, s melly az 1850 utáni tizedben lassankint elenyészett. Minden népség egyaránt ragaszkodik a helyhatósági alkotmányos élethez, mellyet a magyar korona ótalma alatt megszoktak, s mindnyájan készek a közös hazáért áldozni és harczolni.”

Nevezhetjük ezt korabeli vörös faroknak, de ha jobban átgondoljuk az olvasottakat, azt láthatjuk, hogy a kor krónikása, a neves földrajztudós csak azt írta le, ami annak idején oly természetes volt: a magyar Szent Korona egészen a XX. századig tényleg képes volt egybefogni a hazánkban él? sokféle nemzetiséget; a vendégeket és az ?shonos lakosságot egyaránt.

Ez a magyarság kivételes teljesítménye, amihez hasonlót nemigen találunk a világtörténelemben (talán csak az Egyesült Államok egy-másfél évszázados, let?n?ben lév? nagy korszaka kapcsolható ide, de az sem teljesen, hiszen a jenkik kiirtották az ?slakókat, míg a Szent Korona megtartotta az itt él? és bevándorolt népeket).

Hunfalvy sorai és mi kivételességünk bizonyítékai a nemzeti összetartozás napján jutottak eszembe. Történelmi tett volt Orbán Viktortól és a kétharmados parlamenti többségét?l, hogy az egyik legels? intézkedéssel begyógyították a bolsevikok okozta sebeket, s már 2010 májusában döntöttek az újrahonosításról, azaz a magyar állampolgárság megadásáról minden, a történelmi Magyarország területér?l származó magyarnak. Egyben a gyász napját a remény és az önbecsülés ünnepnapjává változtatták, így a június 4-i trianoni évforduló a nemzeti összetartozás napja lett. Ez a nemzet életében egy új korszak nyitánya is. Ugyanakkor a legutóbbi, vasárnapi évfordulót a háború árnyékában kissé visszafogottabban kezelte a kormány, talán azért is, mert most mindennél fontosabb a békesség és a nyugalom.

Mégis, Kárpát-medence szerte megmozdultak a magyarok: soha nem látott megemlékezés-sorozatot szerveztek a székelyek, a két Komárom – id?sebb Lomnici Zoltán, az Emberi Méltóság Tanácsa elnökének védnökségével – látványosan „egyesült”, az egykor sajnos épp a trianoni egyezkedések hónapjaiban vörös rongyokba öltözött Budapest szívében pedig Szilágyi Ákos f?szervez? és a rengeteg civil felajánló és közrem?köd? jóvoltából egy 1848 méteres nemzeti trikolórt és egy négyszáz méteres székely zászlót vihettünk végig, majd formáltuk a H?sök terén gigantikus kokárdává, hirdetve, hogy „ez nem maradhat így”.

Mindez így volt helyes. A kormány dolga, hogy pragmatikusan és sikeresen vigye az ország ügyeit, a nemzeté pedig, hogy sose hagyja kialudni a lángot. És sose hagyja meghalni a reményt…

Huth Gergely - www.magyarnemzet.hu

Ajánló